

1925—26, Spalte 3578—79, følgende: „Der er intet, der taler for, at det i kommunal Henseende skal ordnes saaledes, at der er en forholdsvis lav Skatteprocent dér“ — det var en bestemt By, der tænkte paa, Odense — „hvor Forretningslivet og Fabrikkerne holder til Huse, fordi Arbejderne, som er en lige saa nødvendig Faktor for Byens Udvikling som Forretningsfolkene, er henvist til at leve i et Distrikt, som i kommunal Henseende ikke hører ind under Byen.“ Og de Radikales ærede Ordfører fortsatte med at sige, at de Radikale ikke kunde anbefale Lovforslaget. Men det Lovforslag, som her foreligger, tilsigter jo netop en lavere Procent der, hvor Fabrikkerne ligger, i alt Fald i en Aarrække. Naar de Radikale nu gaar med til dette Forslag, er det en tydelig Kursændring fra, hvad de Radikales ærede Ordfører udtalte i Folketinget, da Spørgsmaalet blev behandlet dér.

Til den højtærede Minister skal jeg sige, at Ordet „Taleblomst“ skænker jeg den højtærede Minister. Jeg synes, den højtærede Minister er saa stor en Samler af saadanne Blomster, at jeg gerne vil skænke ham dette Udtryk.

Den højtærede Minister var utilfreds med, at jeg havde udtalt, at den nuværende Regering øgede Byrderne for saadanne vanskeligt stillede Kommuner. Ja, det var naturligvis behageligere, hvis dette kunde ske i Stillehed, hvis vi andre vilde tie stille om det; men jeg synes, det er for meget forlangt, og jeg tror ogsaa, det vilde være uheldigt, om der blev kastet Tavshed over denne Politik. Den højtærede Minister kan ikke være uvidende om, at Kommuner netop i denne Tid bevilger Summer for at skaffe nødtørftigt Brød til arbejdsløse, og denne Opgave har før været Statens. Med andre Ord, det er Byrder, der væltes fra Statens Kasse over paa netop de vanskeligt stillede Kommuner.

Saa forstod jeg den højtærede Minister saaledes, at han vilde sige, at det var ufor-svarligt at sørge for de arbejdsløse, saaledes som mange Kommuner nu gør det. Jeg ved ikke, om jeg har misforstaaet den højtærede Minister. Hvis jeg ikke har det, vil jeg sige, at det er haard Tale, og jeg vil spørge, om disse Mennesker, som er uforskyldt arbejdsløse, skal sulte. Jeg har hørt den Tale før, men som Regel er de Mennesker, som taler saaledes, Folk, som selv har en god Gage og Pension i Baghaanden, og de har let ved at tale saadan. Hvis de Herrer selv havde prøvet de arbejdsløses Kaar blot et Aar eller nogle Maaneder, vilde Piben maa-ske faa en anden Lyd. Det er muligt, at

de da vilde blive mindre egoistiske i saa Henseende.

Indenrigsministeren (Kragh): I Anledning af de Bemærkninger, som det ærede 6te Medlem for 4de Kreds nu fremsatte om Partiernes Stilling til det foreliggende Lovforslag, skal jeg bemærke, at dette Lovforslag jo ikke tidligere, heller ikke i Samlingen 1925—26, har været til Behandling paa Rigsdagen. Det, som det i Samlingen 1925—26 privat indbragte Lovforslag indeholdt, var baade langt videre gaaende end det, her er Tale om, og paa et enkelt Punkt Udtryk for det absolutte, hvor dette Forslag gaar ud paa at tilvejebringe det graduerede. Derfor kan intet Partis Stilling til Lovforslaget, som det her foreligger, være bestemt ved den Stilling, som man indtog til det i Samlingen 1925—26 privat indbragte Lovforslag.

Det ærede Medlem spørger mig, om jeg ved mine Udtalelser har villet antyde, at de, der er uforskyldt arbejdsløse, skal sulte. Det har ligget mig ganske fjernt, og derom har jeg heller intet sagt. Men jeg har sagt, at de Fremgangsmaader, man i somme Kommuner bringer til Anvendelse, og hvorved man skaber paa summarisk Grundlag Støtteforanstaltninger, hvis Lovlighed er ophørt, er Fremgangsmaader, som ikke er tilstedelige. De er bl. a. ikke tilstedelige, fordi de ikke hviler paa en Undersøgelse af den enkelte Andragers, den enkelte arbejdsløses Forhold, og da de ikke gør dette, kan de heller ikke sikre noget som helst med Hensyn til, om den paagældendes vanskelige Situation er uforskyldt eller ikke. Det er det, jeg ved tidligere Lejligheder har tilladt mig at sige ogsaa her i Tinget, at den summariske Behandling af disse Sager, som er skabt paa Grundlag af Arbejdsløshedsloven af 20. December 1921, Afsnit III, er bragt til Ophør ved denne Lovs Revision, og det er ikke lovligt, at man overfører disse Principper i somme Kommuner paa en Lovgivning, som hviler paa ganske det modsatte Princip, nemlig Kravet om en særlig Undersøgelse af hvert enkelt Tilfælde, inden Støtte ydes. Jeg har, foranlediget ved det ærede Medlems Udtalelser, benyttet Lejligheden til fra dette Sted at gøre opmærksom paa dette Forhold.

Det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen) udtalte, hvad der jo falder nøje sammen med, hvad han gav Udtryk, da han første Gang havde Ordet, at han ikke ønskede Adgang til at appellere til Købstadens Vælgere, naar Talen var om Indlemmelse af et Landdistrikt, paa anden